

Съвсемъ близу до рѣката се издигаше една малка неиз-
мазана сграда. Князь Белота проследи погледа на дру-
гаря си.

— Защо външната мазилка още не е довършена?

Сеславъ сви рамене.

— Нали знаешъ. Паритѣ никога не стигатъ.

Князьтъ помисли малко и рече:

— Докато Белота има две аспри въ джоба си, тѣ ще
бждатъ за черквата. Но кажи ми, ~~ти~~ завършили ли заграфис-
ването?

Сеславъ кимна съ глава и двамата влѣзоха подъ теж-
кия сводъ на портата. Войници се притекоха да взематъ
конетѣ имъ. Докато изкачваха тѣсната каменна стълба,
която отвеждаше въ болярското жилище, князьтъ рече
замисленъ:

— Ако и Солунъ падне следъ Драчъ, трѣбва веднага
да дигнемъ бунта.

— Азъ мисля, че ще бжде по-добре да се почака. За-
щото, ако Солунъ падне въ рѣцетѣ на норманитѣ, също
така лесно може отново да падне въ рѣцетѣ на ромеитѣ.
Нека бждемъ предпазливи.

— Не вѣрвамъ, че Андроникъ ще може да се бори.
Много е старъ вече.

— Андроникъ — може би. Но той има единъ мжжъ,
отъ когото се боя много. Чувалъ ли си за храбростта на
Алексей Врана? Той е отъ Самуиловото колѣно, отъ рода
Дука, презъ Владиславовитѣ синове ... Ами забрави ли
ония трима братя? Сега тѣ ще използватъ непременно
уплахата въ Царевградъ. Помни ми думата. Нали бѣха
предrekli на Андроникъ да се пази отъ човѣкъ, името на
когото почва съ буква И? Е добре, по-голѣмиятъ отъ
двамата братя, които останаха живи, онзи, който бѣше из-
бѣгалъ въ България, се казва Исакъ.

Князь Белота се усмихна, каза — не вѣрвамъ на та-
кива глупости — и почука на една врата.

Голѣмата низка стая бѣше пълна съ мжже, които ожи-
вено разговаряха съ буйни рѣжкомахания. По-младиятъ
отъ Търновскитѣ боляри — Асѣнь, нареченъ още Бѣл-